

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 192. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387912816/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Pladsen var der en Greve, som og syntes godt om Marie; og da han mærkede, at jeg havde taget Luven fra ham, satte han alle Kludene til, for at hale mig. Og da det ikke hjalp —

»Holdt lidt!« faldt hiin atter ind »hvad vil du sige med »Kludene« og det?»

»Jeg mener kun« svarede denne »at han vilde stikke mig ud med Complimenter og Guldstads, Diamanter og Perler og saadant Ragerie. Men da han nu alligevel maatte sakke agter ud, saa blev han grov, og vi tagede uklar, og saa kom vi til at duellere —

»Aa fyl Bro'er Christian!« brummede Conrectoren »har du duelleret? det er en barbarisk Skik.«

»Det kan gjerne være« sagde Søegutten; »men det er nu eengang Skik; og den maae man følge. Det gik da godt nok, men ikke alt for godt: han fik en Kugle i Skroget, og maatte lægge op et Fjerdingaars-tid, for at lade sig kalfatre —

»Han døde ikke?»

»Nej! Men han var af en stor Familie, og havde mægtige Venner, og jeg blev drillet og chicaneret, saalange til jeg maatte tage min Afsked. Og det var min Lykke som du veed«

»Men Pigen?»

»Pigen! — Ja, seer du! da han ikke selv kunde faae hende, saa fik han nogle af hans gode Venner til at bagvaske mig hos hende og hos Familien, som om jeg var en liderlig Hund, der havde mig en Kjereste paa hver Plads, jeg kom til. Nu skulde det netop træffe sig saa, at jeg i samme god Lag havde skjænket hende et levende Bevis paa min Kjerlighed —

»Hvad!« foer den Gamle heftig op, »Christian! var det kommen saavidt? Gud forlade dig! havde du besvangret hende?»

Broderen loe. »Du ta'er fejl; det var ikke saadan ment — det skal jeg nu fortælle dig bagefter. Nok er det: hun troede Sladderen — skrev mig til, »at saadan og saadan« og derfor vilde hun nu dreje af, og jeg kunde styre min Cours hvorhen jeg selv lystede. Jeg løb strax for at klare Tingen; men hun havde allerede lettet, tilligemed hele hendes Escadre. Jeg har ikke seet hende siden.«

»Hvorfor skrev du ikke til hende? søgte hende op?« spurgte hiin.

»Ja hvor?« sagde Søemanden. »Jeg vidste ikke engang Navnet paa hendes Hjemstavn. — Det var forbi, og derved var inter videre at gjøre.«